

РЕШЕНИЕ

№ 6044

гр. София, 28.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 30.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **1587** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] с адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат Т. срещу ревизионен акт 22501000329/22.11.2010 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С. – град, потвърден с решение № 123/24.01.2011 г. на Директора на Дирекция „ОУИ” при ЦУ на НАП, [населено място]. С оспорения РА на оспорващия не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 130 000 лева, на основание чл. 177 от ЗДДС, за периода 01.09. - 18.09.2008 г.

В жалбата, от съда се иска оспореният РА, да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Твърди се, че направените от органите по приходи изводи са необосновани. Предмет на спора е доставка, съгласно договор с Рекламна агенция [фирма] за излъчване на реклама по телевизия БТВ. Според оспорващия ревизиращите органи неправилно са приложили разпоредбата на чл. 177 от ЗДДС, защото не са налице материално-правните предпоставки за прилагане на института на солидарната отговорност. Инвокират се доводи, че дружеството е изпълнило добросъвестно задълженията си и не е знаело и не е предполагало, че част или целия начислен ДДС няма да бъде внесен в бюджета от доставчика. Посочено е, че според събраните доказателства, [фирма] е действало с грижата на добър търговец и от него в никакъв случай не може да бъде търсена отговорност за неизпълнени от друго лице данъчни задължения. В жалбата е цитирана многобройна практика на Съда на Европейския съюз /СЕС/, която според жалбоподателя е в подкрепа на релевираните доводи.

Направен е и анализ на редица норми от вторичното право на ЕС и по-специално на Директива 2006/112/ЕО на Съвета, според който се налага извода, че единствено доказаната недобросъвестност на получателя на доставката е основание за ангажиране на отговорността му по чл. 177 от ЗДДС.

В проведеното по делото открито заседание оспорващият, чрез адвокат Т. поддържа жалбата, развивайки аргументите си в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт М., намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена. Излага доводи за недоказаност на твърденията и счита, че приетото по делото заключение на допуснатата съдебно-оценителна експертиза не следва да бъде кредитирано.

Участвалият в делото прокурор, представляващ Софийска Градска Прокуратура, в изложеното заключение намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1000182/31.05.2010 г., изменена със ЗВР № 1000329/09.09.2010 г., издадени от Началник отдел „Контрол” в Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители” /СДО/, с която е възложено извършването на ревизия на [фирма], като правоприменник на [фирма] за определяне на задълженията по чл. 177 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ за периода 01.09. - 18.09.2008 г. Ревизията е повторна и е извършена в съответствие с Решение № 694/13.05.2010 г. на директора на Дирекция „ОУИ”, при ЦУ на НАП, [населено място], с което е отменен РА № [ЕГН] от 09.12.2009 г.

В хода на административното производство са извършени множество процесуални действия и са събрани доказателства, приобщени към административната преписка по предвидения в закона ред.

Установено е, че основна дейност на ревизираното дружество е извършване на търговия с отпадъци и отломки от цветни и черни метали, за което то притежава лиценз от Министерство на икономиката на Р. Б..

Органите по приходите са проверили доставка, извършена от Рекламна агенция [фирма], за удостоверяването, на която е издадена фактура № [ЕГН]/08.09.2008 г. с данъчна основа в размер на 650 000,00 лева и начислен ДДС в размер на 130 000,00 лева.

Предмет на процесната доставка е излъчване на реклами по телевизия БТВ. За доказване извършването на услугата са представени: договор от 03.09.2008 г. между [фирма] - възложител и [фирма] - изпълнител. В същия е посочено, че възложителят възлага, а изпълнителят приема да излъчва в програмата на БТВ рекламни материали, собственост на възложителя. Договорът е сключен за срок на рекламиране от 03.09.2008 г. до 03.09.2009 г.

Доставчикът се е споразумял с [фирма] да закупува време за излъчване на телевизионна реклама в програмата на национална телевизия БТВ. Последното дружество е възложило на „Б. нюз корпорейшън” да излъчва рекламни клипове в програмата на БТВ.

Представено е предложение за излъчване на рекламата от 03.09.2008 г., изготвено от

изпълнителя и утвърдено от възложителя, видно от което за период 15.09.2008 г. - 30.09.2008 г. е следвало да бъдат излъчени 78 клипа с продължителност от 5 секунди всеки, с единична цена на излъчване от 8 333,33 лева без ДДС или общо 649 999,74 лева без ДДС. Излъчването на клиповете е удостоверено, чрез представения Сертификат за излъчване на реклама по БТВ № 3145 /1471/, в периода от 17.09.2008 г. до 30.09.2008 г. Предходен доставчик за рекламната услуга е [фирма], което е издало фактура № 266/16.10.2008 г., включена в дневника му за продажби със стойност 24 570,00 лева данъчна основа и 4 914,00 лева ДДС.

От направената служебно справка се установява, че с РА № [ЕГН] от 26.05.2009 г. за [фирма] са установени данъчни задължения за внасяне за периода м. 09.2008 г. в размер на 590 700,00 лева. Задълженията включват и начисления в процесната фактура №[ЕИК]/08.09.2008 г. данък в размер на 130 000,00 лева.

На основание чл. 60, ал. 1 от ДОПК е допуснато изслушване на експертиза за установяване на пазарната цена на извършената от [фирма] рекламна услуга: излъчена реклама в програмата на телевизия „Би Ти Ви“ на [фирма] за периода 15.09.2008 г. - 30.09.2008 г., за която е издаден сертификат от [фирма]. От изготвеното заключение се установява, че пазарната цена на процесната рекламата е 63 960,00 лева и същата е определена според изискванията на „Тарифата за радио-телевизионна дейност“, в сила от 16.06.2006 г., приета с ПМС № 135 от 05.06.2006 г., както и според тарифите, цените и отстъпките за излъчване на заставки в БТВ.

Предвид на изложените обстоятелства органите по приходите са приели, че са налице предпоставките за прилагане на чл. 177 от ЗДДС - данъкът не е внесен ефективно от страна на доставчика и цената на облагаемата доставка - рекламната услуга се отличава от пазарната цена по смисъла на § 1, т. 8 от ДР на ДОПК.

Резултатите от ревизията и направените от органите по приходите изводи са отразени в Ревизионен доклад /РД/ № 1000329/25.10.2010 г., срещу който не е постъпило възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията е приключила с издаване на ревизионен акт /РА/ № 22501000329/22.11.2010 г. от Главен инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], Дирекция „СДО“, упълномощен със Заповед за определяне на компетентен орган /ЗОКО/ № К 1000329/26.10.2010 г. от органа възложил извършването на ревизията.

По делото е изслушана Съдебно-оценителна експертиза /СОЕ/, чието писмено заключение е приобщено към събрания доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на представител на [фирма], на 24.11.2010 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 08.12.2010 г. /вх. № 53-04-614/. Решение № 123/24.01.2011 г., е връчено представител на дружеството на 26.01.2011 г. Оспорването до съда е подадено чрез административния орган на 09.02.2011 г. /вх. № 53-03-97/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорения РА органът по приходите е приел, че са налице предпоставките по чл. 177 от ЗДДС. Според тази законова разпоредба регистрираното лице - получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго регистрирано лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък. Солидарната отговорност се реализира, когато регистрираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен, и това е доказано от ревизиращия орган по реда на [чл. 117 - 120 от ДОПК](#). Съгласно чл. 177, ал. 3 от ЗДДС, за да се приеме, че лицето е било длъжно да знае за посоченото обстоятелство, е необходимо да се установи едновременното съществуване на следните условия: 1. Дължимият данък да не е ефективно внесен като резултат за данъчен период, от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид и 2. Облагаемата доставка да е привидна, да заобикаля закона или да е на цена, която значително се отличава от пазарната. За да се ангажира отговорността по [чл. 177 от ЗДДС](#) не е необходимо да е получена конкретна облага от невнасяне на дължимия данък. Солидарна отговорност при условията на [чл. 177, ал. 2 и ал. 3 от ЗДДС](#) носи и предходен доставчик на лицето, което дължи невнесения данък. Според принципа въведен в ал. 6, в случаите по ал. 1 и 2 отговорността се реализира относно лицето, пряк получател по доставката, по която не е внесен дължимия данък, а когато събирането е неуспешно, отговорността може да бъде реализирана по отношение на всеки следващ получател по реда на доставките, като този принцип се прилага и по отношение на предходните доставки.

В Указание № 24-00-9 от 30.06.2009 г. относно прилагане разпоредбата на чл. 177 от ЗДДС при възникване на задължение за едно регистрирано лице да заплати задължението за ДДС на друго регистрирано лице, издадено от Изпълнителния Директор на НАП е направен подробен анализ визираната норма и са дадени насоки, които следва да се съблюдават от органите по приходите при прилагането ѝ. Независимо от факта, че указанието не е задължително за съда, същото може да бъде използвано при разрешаване на възникнали спорове, за да се прецени законосъобразността на актовете, с които се установяват публични задължения на процесното основание.

В указанието е посочено, че принципната допустимост на института на солидарната отговорност и съответствието му с Директива на Съвета 2006/112/ ЕО е потвърдена с решение на Съда на ЕО по дело С-384/04, където в т. 47 се казва, че чл. 22, ал. 8 от Шеста директива (отм.), сега чл. 205 от Директива на Съвета 2006/112/ ЕО, позволява законодателство, предвиждащо, че данъчно задължено лице, на което са доставени стоки или услуги, и което е знаело или е имало разумни причини да подозира, че част или целият ДДС, дължим във връзка с тази доставка, или всяка предходна или бъдеща доставка, няма да бъде платен, е солидарно отговорно за неплатения данък. В този смисъл в диспозитива на решението си, СЕС постановява, че подобно законодателство не противоречи на Общностното право, като подчертава, че уредбата следва да спазва принципите за правна сигурност и пропорционалност. По отношение на правната сигурност и добросъвестността многократно в своите решения Съдът е посочвал, че данъчно задължено лице, което действа добросъвестно и вземайки всички възможни разумни мерки, за да се увери, че не участва в ДДС злоупотреба, не може да бъде държано отговорно за евентуално извършена злоупотреба от други лица по веригата на доставките. Така например в решение по обединени дела С-354/03, С-355/03 и С-484/03

СЕС подчертава, че отчитане намерението (с други думи добросъвестността) на друг търговец, различен от данъчно задълженото лице, включено в същата верига на доставка или възможен измамен характер на друга сделка от веригата, предходна или следваща, би било в противоречие с целите на общата система на ДДС. В решението си по обединени дела С-439/04 и С-440/04 Съдът особено ясно подчертава: „ясно е, че търговците, които вземат всички мерки, които са необходими, за да гарантират, че техните сделки не са свързани с измама, независимо дали това е измамно избягване на ДДС или друга измама, трябва да могат да разчитат на законността на тези сделки, без риск да загубят правото си на приспадане.”. В т. 59 и т. 61 от същото решение се подчертава, че въз основа на обективни фактори се извършва преценка относно това, дали данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че със своята покупка, е участвало в сделка, свързана с измамно избягване на ДДС. В тази връзка следва да се посочи и решението на Съда по дело С-271/06, според което споделянето на риска от злоупотреба, извършена от трета страна, между данъчно задълженото лице и данъчната администрация следва да спазва принципа на пропорционалността, като ще бъде очевидно непропорционално да бъде държано отговорно данъчно задължено лице за неплатен данък, причинен от злоупотребителни действия на трети страни, върху действията на които данъчно задълженото лице не е могло по никакъв начин да повлияе. От друга страна Съдът обаче постановява, че не противоречи на Общностното право да се изисква от данъчно задълженото лице да предприеме всяка разумна стъпка, която да осигури него самото, че предприетата от него сделка няма да има за последствие участие в отклонение от данъчно облагане. Следователно обстоятелството, че данъчно задълженото лице е действало добросъвестно и е предприело е всяка разумна мярка в рамките на собствените си възможности са важни предпоставки за решаване на въпроса, следва ли лицето да бъде държано отговорно.

В разглеждания спор, за да упражни правомощията си, административният орган е приел, че са налице безспорни факти, доказващи предпоставките по чл. 177 от ЗДДС. Констатирано е, че [фирма] не е внесло начисления по фактура №[ЕИК]/08.09.2008 г. данък в размер на 130 000,00 лева и тези задължения са установени с РА № [ЕГН] от 26.05.2009 г. Според допуснато на основание чл. 60 от ДОПК на заключение за установяване на пазарната цена на извършената от [фирма] рекламна услуга, платените от възложителя суми не кореспондират тарифите за реклама на БТВ, като завишението е осем пъти. Направен е извод за фиктивност на сделката. Констатациите и събраните доказателства са дали основание на органа по приходите да приеме, че са налице обстоятелствата по чл. 177, ал. 3, т. 1 и т. 2, пр. 3 от ЗДДС, сочещи, че [фирма] е знаело или е бил длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен, т.е. жалбоподателят, като получател на облагаема доставка е действал недобросъвестно.

За изясняване на основния спорен момент, а именно дали за услугата е платена цена, която значително се отличава от пазарната, съдът допусна изслушване на СОЕ. Пълномощникът на ответника първоначално възрази срещу изслушване на заключението, но след представяне на допълнителни доказателства, свързани с квалификацията на експерта, същият се съгласи, че той притежава необходимите специални познания за изготвяне на заключението.

Вещото лице е посочило, че за определяне на пазарната цена на процесната услуга по смисъла на § 1, т. 8 от ДР на ДОПК са приложими два от методите по § 1, т. 10, б. „а” и б. „б” от ДР на ДОПК, а именно методът на сравнимите неконтролирани цени между независими търговци и методът на пазарните цени. При прилагането на първия метод

може да се приеме, че фактурираната и заплатена от жалбоподателя цена на услугата по фактура № [ЕГН]/08.09.2008 г. е „пазарна цена” на услугата за процесния период от 15.09.2008 г. до 30.09.2008 г. При наблюдение на условията по неконтролирани сделки, съпоставими за случая с контролирана, при идентичност между продукт, пазар и стопанска характеристика на субектите се установява, че цените на неконтролираните сделки без ДДС са по-високи от реално платената от жалбоподателя цена за аналогична услуга. При прилагане на втория метод, може да се приеме, че фактурираната и заплатена от жалбоподателя цена на услугата по фактура № [ЕГН]/08.09.2008 г., получената средна пазарна цена на сделка между изпълнител и посредническа рекламна агенция формирана в размер на 1064,46 лева без ДДС не се различава драстично от установеното в оспорвания ревизионен акт. Крайният извод на експерта е, че пазарната цена на услугата, предоставена от [фирма], по осигуряване излъчването на рекламния клип на [фирма] за периода 15.09.2008 г. до 30.09.2008 г., (78 бр. излъчвания) в телевизия БТВ, за което е издаден сертификат от [фирма] може да се определи като сума в размер на 650 000,00 лева без ДДС.

В проведеното по делото открито заседание вещото лице доразви заключението, посочвайки, че като приложения към заключението са представени документи, даващи възможност за изготвяне на сравнителен анализ на цените на рекламни клипове излъчвани по БТВ и други телевизионни канали в същото време на излъчването на клиповете - „прайтайм” - най гледаното време. От тях са взети цените за анализа. Изводите са съобразени с разпоредбите на Наредба № Н-9 от 14.08.2006 г. за реда и начините за прилагане на методите за определяне на пазарни цени. Калкулирането на висока надбавка за посредника за осъществяване на пазарна услуга, според вещото лице е практика за този вид дейност. Рекламодателите не контактуват директно с медията, в която рекламират, а ползват услугите на рекламни агенции и от това се получава драстичната разлика между реалните цени на това, което телевизията продава. На пазара на рекламни услуги отделните рекламни агенции имат рейтинг /репутация/ и в зависимост от него се определят цените. Рекламодателите не се интересуват как процедурат рекламните агенции. Крайната цел е да се постигне резултат - увеличаване на приходите от дейността, чрез излъчването на съответния рекламен клип, т.е. на качествена реклама, насочена към определена група потребители. В разглеждания случай клипът е изготвен от друго лице, след което [фирма] е влязъл във връзка със съответната рекламна агенция и чрез нея с медията.

Съдът намира, че следва да кредитира заключението като мотивирано, обосновано и компетентно, независимо от възраженията на пълномощника на ответника, за когото съществуваше възможност да го оспори, като поиска допускането на допълнително или заключение на три вещи лица. Доводите на представителя на Директора на Дирекция „ОУИ”, при ЦУ на НАП, [населено място], касаят използваните от вещото лице източници на информация и най-вече, представеното с жалбата заключение на вещото лице П., по допуснатата по друго административно производство оценителна експертиза. Според съда те са неоснователни, най-вече, защото този документ не е единствения използван от вещото лице. Вярно е, че по делото няма данни дали

тази експертиза е кредитирана от органа по приходите, който я е допуснал, но следва да се вземе предвид, че данните, съдържащи се в нея не са единственият източник за изготвяне на заключението. Вещото лице е използвало общодостъпни източници и данни, получени от негови, колеги, работили по сходни казуси. Спецификата на предмета на изследване изисква събирането на информационни елементи, актуални към даден момент от миналото, въз основа, на които да се изгради цялостен и обективен извод.

В контекста на тези разсъждения, съдът не може да възприеме заключението на вещото лице Д.. В него не упоменат нито използвания метод, съгласно разпоредбата на § 1, т. 10 от ДР на ДОПК, нито източниците, използвани, за получаване на данните, необходими за изготвяне на сравнителния анализ. Посочено е единствено, че пазарната цена е определена според изискванията на „Тарифа за таксите за радио-телевизионна дейност”, приета на основание чл. 102, ал. 6 от Закона за радио и телевизия, както и тарифата за излъчване на заставки на БТВ. Експертът никъде не е коментирал обстоятелството, дали рекламодателите могат свободно да контактуват с медията или е необходимо да ползват услугите на рекламни агенции, което би довело до оскъпяване на рекламната услуга. При липса на оспорване на направените от вещото лице С. и след отчитане на спецификите на предмета на изследване – излъчване на телевизионен рекламен клип, съдът намира, че следва да съобрази решението си с това заключение.

За да бъде приложен институтът на солидарната отговорност, основан на общото положение, че отговорното лице е знаело, или е било длъжно да знае, следва да бъде установено, че то не е действало добросъвестно или с грижата на добрия търговец към собствените си работи. Практиката на СЕС, обективизирана в [Решение по дело С-384/04](#) сочи, че за да бъде държано отговорно едно лице за задължения за ДДС на друго лице, на първо място следва да бъде установено наличието на ДДС злоупотреба, т. е. умишлено извършване на действия от доставчиците на държаното като отговорно лице, водещи до отклонение от данъчно облагане. В този смисъл в хода на проведеното съдебно производство беше допуснато събиране на доказателства – СОЕ, от които се установи, че цената, заплатена от [фирма] за излъчването на рекламния клип в процесния период не се отличава от пазарната, поради което липсва второто кумулативно изискване, визирано в закона, даващо възможност да се направи извод за недобросъвестност от страна на жалбоподателя. Солидарната отговорност по чл. 177 от ЗДДС възниква само при едновременното наличие на предвидените в нея предпоставки. За да се ангажира тя към на получателя по доставката за задължение на неговия доставчик, е необходимо получателят да е знаел или да е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен. За да е изпълнена втората хипотеза следва да се докаже, че получателят не е положил дължимата грижа на добрия търговец, за да установи и да направи извод, че е твърде вероятно данъкът по доставката да не бъде внесен, въпреки че е имал тази възможност. Според настоящия съдебен състав, такова доказване в случая не е проведено.

От друга страна, когато е установено, че доставката е реално осъществена – рекламните клипове са изработени и реално излъчени и за нея правилно

лицето е приспаднало данъчен кредит, не може само за целите на прилагането на [чл. 177 от ЗДДС](#) да се приема, в противоречие на вече приетото от същите органи по приходите, че сделката е сключена на цена която значително се отличава от пазарната. За да е налице презумпцията по [чл. 177, ал. 3 от ЗДДС](#), органът по приходите е длъжен да докаже, че цената значително се отличава от пазарната цена по смисъла на [§ 1, т. 8 от ДР на ДОПК](#), определена чрез методите по [§ 1, т. 10 от ДР на ДОПК](#). В случая органът по приходите е възприел констатациите и заключението на изготвената експертиза, възложена в хода на ревизионното производство, като не е отчел, че вещото лице е използвало различни от визираните в [§ 1, т. 10 от ДР на ДОПК](#) методи и не е съобразило спецификите на пазара на рекламни услуги, а именно, че рекламодателите не контактуват директно с медиите, а ползват услугите на рекламни агенции, притежаващи съответната репутация /рейтинг/ в извършването на такива услуги. Следвайки принципите на истинност и служебно начало в административния процес, регламентирани в чл. 4 и чл. 9 от АПК, ревизиращият орган е трябвало да възложи извършване на нова оценка с допълнителни задачи. Липсата на такива действия е лишило оспорения административен акт от фактически предпоставки, базирани върху действителните факти от значение за случая.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

Оспорващият, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, поради което на същия се дължат такива. Пълномощникът на ответника по оспорването е направил възражение по реда на чл. 70, ал. 8 от ГПК, което съдът намира за неоснователно. Делото се отличава с фактическа и правна сложност. Представени са множество доказателства и са извършени редица процесуални действия. Платените държавни такси и направени разноски по производството и възнаграждението за един адвокат, представлявал жалбоподателя пред съда, следва да се възстановяват в цялост от бюджета на органа, издал отменения акт.

Водим от горното и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 160, ал. 1, пр. 1 от ДОПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], [населено място], [улица], ревизионен акт 22501000329/22.11.2010 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С. – град, потвърден с решение № 123/24.01.2011 г. на Директора на Дирекция „ОУИ“ при ЦУ на НАП, с който на оспорващия не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 130 000 лева, на основание чл. 177 от ЗДДС, за периода 01.09. - 18.09.2008 г.

ОСЪЖДА Дирекция „ОУИ“ при ЦУ на НАП, Гр. С., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на [фирма] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от М. И., сумата от 4162,80 /четири хиляди сто шестдесет и два и 80 ст./ лева, от които 3500 /три хиляди и петстотин/ лева

платено адвокатско възнаграждение, 450 /четири стотин и петдест/ лева внесен депозит за възнаграждението на вещото лице, изготвило заключението по допуснатата СОЕ, 62,80 /шестдесет и два и 80 ст./, разходи за превод на документи и 50 /петдесет/ лева държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..